

Hegnspantning.

(Af en Skrivelse til Landhuusholdningselskabet).

Min Fremgangsmaade med at faae Træplanter til at vore paa Hegn under en for skarpe Vinde udsat Beliggenhed er følgende:

Paa Hegns-Jordvold eller Dige 2 Alen høi, 3 Alen viid i Foden, og $1\frac{1}{2}$ Alen foroven, hvor samme er jevn eller plan, planter jeg; og foretrækker i Særdeleshed Hvid- og Slaaentorn, — dernæst flere Slags Vie-Viil (Bidier), just af det Slags, der skyde ud af Enden af det foregaaende Aars gjorte Skud. Andre Sorter bruger jeg ikke nu for Tiden, undtagen løs Sandbund gjør det nødvendigt at bruge Hyben og Hylb. Min Plantningsmaade er denne: Naar jeg planter Hvid- eller Slaaentorn, graves, naar Høsten er forbi, runde Huller i Diget, $\frac{1}{3}$ Al. dybe og ligesaa viide, og 2 Als. Afstand imellem hvert Hul. Fra midt i Octbr. til midt i April, oproder jeg gamle Tornebuske, hvor de kunne erholdes, og helst paa Steder, hvor disse have været mest udsatte for Bindene, — adskiller dem fra hinanden, og bruger de Rodskud eller Stængler, der have nogen Rod med behørig vedhængende fine Trævler, — det Dyrige af Busken kastes bort. Samme Dag sættes hver Plante eller Rodskud, der affjæres 4 à 6 Tommer oven Roden, (NB. ei dybere end samme forhen har staaet i Jorden) i bevidste Hul i Diget, saaledes, at der bliver en Forsdybning i samme rundt om Stammen, i hvilken For-

dybning lægges Mos, Græs ic. for at holde Fugtighed og beskytte mod Udtorrelse. I 2det eller 3die Aar, naar Planten har gjort lange Skud, gøres en Ridse med Spaden i 3 Tommers Dybde ud til Siderne, fra Huulheden, hvori Planten staaer; heri nedboies de længste Skud og befæstes med Kroge af Trægrene hver til sin Side, og næste Efteraar bedækkes Krogen og de nedlagte Skud med Jord; NB. Spidsen eller Toppen undtagen. Saadanne Afslæggere, der nu ere vante til Bindenes Haardhed, trække Næring baade af Rødder, som de slaae i Jorden og af Moderstammen, give Buske til varigt Hegn og vore rast. Et saadant lille Stykke Hegn kan fremvises, som jeg plantede 1832 i Efteraaret; næste Foraar flyttede jeg fra samme til min nu iboende Gaard, — og uagtet samme Hegn siden har været overladt til sig selv, og er handlet ilde med, er det endnu saa tæt, at en Hare umulig kan springe derover.

Hvad Vie-Piil Plantning angaaer, da bruger jeg Stiklinger, helst $1\frac{1}{2}$ Al. lange, med et ungt Skud paa de yderste Spidser. Paa Diger, som ei ere over 3 à 4 Aar gamle, bruger jeg en Jernstang til at gjøre Huller med i Jorden, i hvilke Stiklingerne plantes saa dybt, at $\frac{1}{4}$ Al. bliver ovenfor; men er det gammel Hegnsvold, da graver jeg 1 Alen dybe Huller deri i Efteraaret; tidlig i følgende Foraar trykker jeg Stiklinger fast i Hullets Bund og fylder derpaa samme med Jord, som om Efteraaret forud er sammenskovlet i Digeets Grøfter, hvilken Jord fasttrædes om Stiklingen saaledes, at der, i det Hullet dermed fyldes,